

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 17 stycznia 2017 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi - X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, w sprawie X P 177/16, oddalił powództwo, zasądzając jednocześnie od powoda M. G. na rzecz pozwanego (...) w Ł. kwotę 270 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

Powód M. G. jest zatrudniony na Uniwersytecie Medycznym w Ł. na podstawie mianowania od 1 października 2002 r. na czas nieokreślony. Od 24 października 2011 r. do chwili obecnej zajmuje stanowisko starszego wykładowcy w Studium (...).

Na podstawie § 87 ust. 1 Statutu (...) w Ł. powodowi została powierzona funkcja kierownika Studium (...) w Ł. na czas określony od dnia 24 października 2011 r. do dnia 23 października 2017 r.

Studium (...) w Ł. stanowi jednostką ogólnouczelnianą.

Pod koniec września 2015 r. powód został wezwany do Prorektora ds. Organizacyjnych i Studenckich w celu omówienia doniesień o relacjach powoda z personelem.

Pismem z dnia 28 września 2015 r., skierowanym do Rzecznika Dyscyplinarnego dla (...) Akademickich (...) w Ł., Prorektor ds. Organizacyjnych i Studenckich wniósł o wszczęcie postępowania wyjaśniającego wobec powoda.

Postanowieniem z dnia 28 września 2015 r. Rzecznik Dyscyplinarny dla (...) Akademickich (...) w Ł. wszczął postępowanie wyjaśniające wobec powoda.

Z dniem 1 października 2015 r. powód został przez Rektora zawieszony w pełnieniu funkcji kierownika Studium (...) w Ł. na okres do 31 marca 2016 r.

Wnioskiem z dnia 18 lutego 2016 r. Rzecznik Dyscyplinarny dla (...) Akademickich (...) w Ł. wystąpił do Przewodniczącego Komisji Dyscyplinarnej dla (...) Akademickich UM o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego wobec powoda zarzucając tego, że od sierpnia 2014 r. uchybił obowiązkowi nauczyciela akademickiego, uchybił godności zawodu nauczyciela akademickiego, naruszył Kodeks Etyki Pracownika Naukowego punkt 4.2, naruszył zbiór zasad i wytycznych pt. Dobre obyczaje w nauce. Rzecznik wniósł o udzielenie powodowi kary nagany.

Orzeczeniem Komisji Dyscyplinarnej dla (...) Akademickich (...) w Ł. z dnia 8 czerwca 2016 r. powód został uznany winnego zarzucanego czynu oraz została mu wymierzona kara dyscyplinarna nagany.

Orzeczeniem z dnia 24 sierpnia 2016 r. Komisja Dyscyplinarna d.s. (...) Akademickich przy Radzie Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego uchyliła orzeczenie Komisji Dyscyplinarnej z dnia 8 czerwca 2016 r. i przekazała jej sprawę do ponownego rozpoznania.

Statut (...) w Ł., uchwalony uchwałą Senatu nr 409/2011 z dnia 29 września 2011 r., w życie wszedł z dniem 1 października 2011 r.

§ 87 ust. 1 Statutu, w brzmieniu pierwotnym, stanowił, iż kierowników jednostek ogólnouczelnianych i międzywydziałowych powoływał Rektor po uzyskaniu opinii Senatu, każdorazowo na okres 6 lat.

W dniu 25 lutego 2016 r. Senat (...) w Ł. podjął uchwałę w sprawie wprowadzenia zmian w treści Statutu.

Zmieniono § 87 ust. 1. Zgodnie z nowym brzmieniem kierowników jednostek ogólnouczelnianych i międzywydziałowych powołuje Rektor, na okres nie dłuższy niż 6 lat, po uzyskaniu opinii: 1) Senatu – w przypadku

kierowników jednostek ogólnouczeniowych; 2) właściwych rad wydziałów oraz Senatu – w przypadku kierowników jednostek międzywydziałowych. Decyzję o wymiarze okresu powołania podejmuje Rektor.

Nowe brzmienie otrzymał także § 89. Przepis § 89 w brzmieniu obowiązującym od 25 lutego 2016 r. stanowi, iż:

1. Rektor, z ważnych przyczyn, może zawiesić kierownika jednostki organizacyjnej, o której mowa w § 85-87, przed upływem okresu, na jaki został powołany.

2. Rektor, z ważnych przyczyn, może odwołać kierownika jednostki organizacyjnej, o której mowa w § 85- 87, przed upływem okresu, na jaki został powołany, po zasięgnięciu opinii: 1) Senatu – w przypadku kierownika jednostki ogólnouczeniowej; 2) właściwej rady wydziału oraz Senatu – w przypadku kierownika jednostki wydziałowej; 3) właściwych rad wydziałów oraz Senatu – w przypadku kierownika jednostki międzywydziałowej.

Uchwała Senatu z dnia 25 lutego 2016 r. weszła w życie z dniem uchwalenia.

W dniu 24 marca 2016 r. Senat (...) w Ł. podjął uchwałę nr 498/2016, w której pozytywnie zaopiniował odwołanie powoda z funkcji kierownika Studium (...) w Ł. przed upływem okresu, na jaki został powołany. W uzasadnieniu powyższej uchwały wskazano, iż zarzuty postawione powodowi Rzecznik Dyscyplinarny dotyczące uchybienia obowiązkom i godności nauczyciela akademickiego oraz naruszenia Kodeksu etyki pracownika naukowego, zarówno ze względu na swoją wagę, jak i charakter, stanowią ważną przyczynę uzasadniającą wyrażenie pozytywnej opinii przez Senat (...) w Ł. w przedmiocie odwołania powoda z funkcji kierownika Studium (...) w Ł. przed upływem okresu, na jaki został powołany.

Pismem z dnia 25 marca 2016 r., wręczonym powodowi w dniu 30 marca 2016 r., Rektor (...) w Ł. powołując się na § 89 Statutu (...) w Ł. odwołał powoda z funkcji Kierownika Studium (...) w Ł. z dniem 25 marca 2016 r.

W uzasadnieniu powyższej decyzji wskazano, że w dniu 28 września 2015 r. na wniosek Prorektora ds. Organizacyjnych i Studenckich (...) w Ł., Rzecznik Dyscyplinarny dla (...) Akademickich (...) w Ł. wszczął postępowanie wyjaśniające w sprawie zarzutów stawianych powodowi. Postawione zarzuty dotyczą uchybienia obowiązkom i godności nauczyciela akademickiego oraz naruszenia Kodeksu etyki pracownika naukowego, które wyrażało się w m.in. w szykanowaniu podwładnych telefonami oraz wiadomościami elektronicznymi SMS w dni wolne od pracy, w godzinach nocnych, w sprawach niezwiązanych z obowiązkami pracowniczymi, długotrwałym nękanii, zastraszaniu podwładnych oraz na składaniu propozycji spotkań pozasłużbowych w sprawach niemających związku z pracą, a także uzależnianiu wyrażenia zgody na wynajęcie pływalni (...) w Ł. od spotkań pozasłużbowych z wnioskodawcą, mających charakter towarzyski. Powyższe zarzuty, zarówno ze względu na swoją wagę, jak i charakter, stanowią w ocenie Rektora ważną przyczynę uzasadniającą odwołanie powoda z funkcji Kierownika Studium (...) w Ł. przed upływem okresu, na jaki został powołany.

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie zgromadzonych w toku postępowania dokumentów oraz w zakresie relewantnym dla przedmiotu procesu – z zeznań powoda M. G.. Sąd oddalił wniosek strony pozwanej o przesłuchanie zgłoszonych świadków na okoliczność zaistnienia ważnej przyczyny uzasadniającej odwołanie powoda z zajmowanej funkcji uznając wskazane dowody za zbędne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd Rejonowy stwierdził, że powództwo podlega oddaleniu.

Sąd wskazał, że w pierwszej kolejności określić należy, iż powód w pozwanym Uniwersytecie Medycznym w Ł. pozostaje w zatrudnieniu od 1 października 2002 r. na podstawie aktu mianowania. Stosunek pracy mianowanego nauczyciela akademickiego jest regulowany przepisami szczególnymi, to jest przepisami ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (tj. Dz. U. z 2016 r., poz. 1842, ze zm.), oraz postanowieniami statutu uczelni, rozszerzającymi zakres regulacji dotyczących obowiązków stron tego stosunku prawnego. Prawo do uchwalenia statutu uczelni w trybie określonym przepisem art. 56 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym jest jednym z autonomicznych uprawnień uczelni. Materię poddawaną postanowieniom statutu określa przepis art. 17 ustawy

Prawo o szkolnictwie wyższym. Stanowią ją sprawy związane z funkcjonowaniem uczelni, nieuregulowane w ustawie. Powyższy zapis oznacza, że jeżeli w ustawie Prawo o szkolnictwie wyższym znajduje się uregulowanie zupełne dotyczące określonej kwestii, nie ma możliwości "uzupełniania" materii ustawowej postanowieniami statutu, szczególnie w takim kierunku, aby podważały one rozwiązania ustawowe. Autonomii uczelni podlegają zatem sprawy nieobjęte przepisami ustawy (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 4 grudnia 2008 r. sygn. II PK 155/08, opubl. Legalis Numer 167691).

Na podstawie art. 76 ust. 1 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym w uczelni publicznej kierownicy podstawowych jednostek organizacyjnej lub ich zastępcy są powoływani w drodze wyborów albo w drodze konkursu. W myśl ust. 3 art. 76 sposób powoływania i odwoływania osób, o których mowa w ust. 1, liczbę zastępców kierownika podstawowej jednostki organizacyjnej, szczegółowe wymagania kwalifikacyjne oraz warunki, zasady i tryb przeprowadzania konkursu określa statut.

Statut pozwanej uczelni w § 86 ust. 1 uregulował powoływanie przez rektora kierowników oddziałów, katedr, klinik, oddziałów klinicznych i zakładów oraz kierowników studiów podyplomowych. W § 87 ust. 1 statut uregulował zasady powoływania przez rektora kierowników jednostek ogólnouczelnianych i międzywydziałowych na okres 6 lat. Z kolei w § 89 ust. 1 pkt 1 statutu przewidziane zostało uprawnienie rektora do odwołania kierowników wskazanych jednostek organizacyjnych z ważnych przyczyn, przed upływem okresu, na jaki zostali powołani – w przypadku kierownika jednostki ogólnouczelnianej po zasięgnięciu opinii Senatu.

Naruszenie przewidzianego w § 89 Statutu trybu odwołania z funkcji kierownika jednostki ogólnouczelnianej pod względem formalnym stało się przedmiotem zarzutu powoda sformułowanego w pozwie, który nie uwzględnia zmiany statutu (...) w tym zakresie. Zważyć jednakowoż należy, iż nie doszło w istocie do uchybień formalnych w zakresie odwołania powoda z funkcji kierownika jednostki organizacyjnej. Została bowiem wyrażona w tej materii pozytywna opinia Senatu (...), zgodnie z wymogiem zawartym w przywołanym zapisie statutu. Podnoszone przez powoda zarzuty natury formalnej nie mogły się wobec powyższego ostać, gdyż zaistniały wszystkie przesłanki wskazane w treści powołanej normy statutu (...), w tym została wskazana ważna przyczyna, stanowiąca podstawę faktyczną decyzji Rektora jaką było wszczęcie postępowania wyjaśniającego, a w dalszej kolejności postępowania dyscyplinarnego przeciwko powodowi, w związku z postawionym zarzutem uchybienia obowiązkom nauczyciela akademickiego, godności zawodu nauczyciela akademickiego i naruszenia Kodeksu Etyki Pracownika Naukowego.

Sąd I Instancji przywołał pogląd Sądu Najwyższego zgodnie, z którym kwestie związane z pełnieniem funkcji kierownika katedry nie mieszczą się w stosunku pracy z mianowania. Funkcja ta jest powierzana nauczycielowi akademickiemu w ramach dodatkowych obowiązków na mocy postanowień statutu uczelni (jak podkreślił Sąd Najwyższy to jest właśnie ta materia nieuregulowana ustawą Prawo o szkolnictwie wyższym pozostawiona autonomii uczelni). Odwołanie z niej nie jest jednocześnie odwołaniem ze stanowiska nauczyciela akademickiego, a więc nie narusza stosunku pracy z mianowania (por. uzasadnienie przywołanego wyżej wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2008 r. sygn. II PK 155/08, opubl. Legalis Numer 167691). Określonym stanowiskiem pracy w akcie mianowania powoda było stanowisko starszego wykładowcy posiadającego stopień naukowy doktora. Ani powierzenie mu funkcji kierownika jednostki organizacyjnej w strukturze uniwersytetu, ani odwołanie go z tej funkcji nie stanowiło, zatem zmiany czy też ingerencji w łączący powoda z pozwanym stosunek pracy na podstawie mianowania. Przyczyna odwołania powoda z funkcji kierownika jednostki ogólnouczelnianej wypełnia przy tym dyspozycję § 89 statutu uczelni, co do trybu odwołania, jak również się do niego wprost odwołuje. Pokreślono, że żadnych zarzutów związanych z merytoryczną zasadnością decyzji pozwanego powód nie sformułował.

Sąd Rejonowy podniósł, że ustawa Prawo o szkolnictwie wyższym nie zawiera żadnej regulacji w przedmiocie powoływania i odwoływania kierowników wskazanych wyżej jednostek organizacyjnych pozostawiając tą kwestię wyłącznie autonomii uczelni, w szczególności ani ustawa ani statut pozwanej uczelni nie przewidują środka odwoławczego od decyzji Rektora uczelni wyższej w przedmiocie odwołania z funkcji kierownika jednostki ogólnouczelnianej.

Mając na względzie powyższe Sąd Rejonowy oddalił powództwo z uwagi na spełnienie aktu odwołania z funkcji kierownika warunków formalnych przewidzianych przepisami statutu (...), ale też mając na uwadze, że w świetle przepisów ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i regulacji obowiązującego u pozwanego statutu Sąd Pracy nie jest powołany do merytorycznej oceny decyzji rektora (...).

O kosztach procesu Sąd I Instancji orzekł w punkcie 2 wyroku na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. zasądzając obowiązek ich zwrotu od powoda, jako strony przegrywającej, na rzecz pozwanego. Na koszty poniesione przez stronę pozwaną złożyły się wydatki związane z ustanowieniem pełnomocnika w kwocie 270 zł ustalone na podstawie § 9 ust. 1 pkt. 2 w zw. z § 2 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804), w brzmieniu obowiązującym w okresie od 1 stycznia 2016 roku do 26 października 2016 roku.

Wyrok z dnia 17 stycznia 2017 roku zaskarżyła w całości strona powodowa. Apelujący zarzucił wyrokowi:

1. naruszenie prawa materialnego

A. art. 136 ust. 1 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższe

B. art. 476 kpc

poprzez uznanie, że w świetle przepisów ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i regulacji obowiązującego u pozwanego statutu Sąd Pracy nie jest powołany do merytorycznej oceny decyzji Rektora (...) w Ł. w przedmiocie odwołania powoda z funkcji kierownika jednostki ogólnouczeniowej – choć sądy pracy są właściwe nie tylko w sporach ze stosunku pracy pracowników uczelni wyższej, ale w ogóle w ich sprawach z zakresu prawa pracy w rozumieniu art. 476 kpc, a więc również w sprawach o roszczenia związane ze stosunkiem pracy, a takim roszczeniem jest roszczenie powoda zgłoszone w niniejszej sprawie

2. naruszenie przepisów postępowania poprzez:

A. błędne przyjęcie, że powód nie sformułował żadnych zarzutów związanych z merytoryczną zasadnością decyzji pozwanego

B. błędne przyjęcie, że za ważną przyczynę odwołania powoda z funkcji kierownika jednostki ogólnouczeniowej można uznać sam fakt wszczęcia przez (...) Medyczny w Ł. postępowania wyjaśniającego wobec powoda, a następnie postępowania dyscyplinarnego przeciwko powodowi, chociaż takie przyczyny nie są wskazane ani w ustawie Prawo o szkolnictwie wyższym, ani w Kodeksie Etyki Pracownika Naukowego, ani w Statucie (...) w Ł. i w związku z tym

C. nierozpoznanie istoty sprawy w zakresie braku zasadności odwołania powoda z funkcji kierownika jednostki ogólnouczeniowej

D. błędne przyjęcie, iż wymogi formalne odwołania powoda zostały zachowane, choć strona pozwana naruszyła przepisy ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym dotyczące zasad prowadzenia i zakończenia postępowania wyjaśniającego oraz zasad wszczęcia postępowania dyscyplinarnego wobec powoda.

W oparciu o powołane zarzuty wniesiono o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie na rzecz powoda od strony pozwanej: kwoty 1 500 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 marca 2016 r. oraz zwrotu kosztów procesu za postępowanie przed Sądem I instancji

2. zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powodu zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego,

ewentualnie o

3. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania

4. zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

W dniu 1 czerwca 2017 r. podczas rozprawy apelacyjnej pełnomocnik strony powodowej poparł apelację, natomiast pełnomocnik strony pozwanej wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego jest prawidłowy i znajduje oparcie zarówno w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, jak i obowiązujących przepisach prawa.

Sąd Okręgowy aprobuje ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji i przyjmuje je jako własne. Podziela również w znacznej mierze wywody prawne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nie znajdując żadnych podstaw do jego zmiany bądź uchylenia.

W odniesieniu do zarzutów apelacji powoda wskazać należy, że analiza uzasadnienia podniesionych zarzutów, prowadzi do wniosku, że zarzuty te sprowadzają się do polemiki z ustaleniami Sądu meriti, dokonanych po wszechstronnej ocenie materiału dowodowego, jaki udało się zgromadzić w toku procesu. Sąd Okręgowy aprobuje ustalenia Sądu I instancji i przyjmuje je za własne, czyniąc je podstawą własnego orzekania, podziela też ocenę materiału dowodowego, dokonaną przez ten Sąd.

Podkreślić należy, że przepis art. 233 § 1 k.p.c., przy uwzględnieniu treści art. 328 § 2 k.p.c., nakłada na sąd orzekający obowiązek: po pierwsze - wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału, po drugie - uwzględnienia wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, po trzecie - skonkretyzowania okoliczności towarzyszących przeprowadzeniu poszczególnych dowodów mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności, po czwarte - wskazania jednoznacznego kryterium oraz argumentacji pozwalającej wyższej instancji i skarżącemu na weryfikację dokonanej oceny w przedmiocie uznania dowodu za wiarygodny bądź też jego zdyskwalifikowanie, po piąte - przytoczenia w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia dowodów, na których sąd się oparł i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności. (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 1 października 2015 r. w sprawie I ACa 433/15 LEX nr 1856641).

Podkreślania wymaga, że zarzut przekroczenia zasady swobodnej oceny materiału dowodowego nie może zostać uznany za skuteczny, kiedy polega na zaprezentowaniu własnych, korzystniejszych dla skarżącego ustaleń stanu faktycznego, dokonanych na podstawie własnej oceny materiału dowodowego (tak: postanowienie SN z 10 lutego 2002 r., sygn. II CKN 572/99). Równie nieskuteczny jest zarzut naruszenia zasady swobodnej oceny materiału dowodowego polegający na odmiennej interpretacji dowodów zebranych w sprawie, bez jednoczesnego wykazania przy pomocy argumentacji jurydycznej, że ocena dowodów przyjęta przez Sąd za podstawę rozstrzygnięcia przekracza granice swobodnej oceny dowodów. Pamiętać, bowiem należy, że na sądzie ciąży obowiązek wyciągnięcia w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wniosków logicznie poprawnych, zaś w zakresie oceny zgromadzonego materiału dowodowego ustawodawca przyznał sądowi swobodę, pod warunkiem, że ocena ta nie jest jednak sprzeczna ze wskazaniami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego. W ocenie Sądu Okręgowego mając na uwadze powyższe uznać należy, że jeśli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logiczne poprawne i niesprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego, to ocena ta nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów, nie może w żadnym wypadku zostać uznana za dowolną. Co więcej ocena taka pozostaje pod ochroną przepisu statuującego zasadę swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby na podstawie tego materiału dowodowego można by było budować wnioski odmienne. Zatem jedynie w sytuacji, kiedy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo dokonywane jest wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, to

tylko wtedy przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (tak: SN w wyroku z 27 września 2002 r., sygn. II CKN 817/00).

W niniejszej sprawie Sąd I instancji oddalił wniosek o przesłuchanie świadków, uznając je za zbędne, z czym Sąd II Instancji się zgadza, gdyż nie miałyby to wpływu na orzeczenie, z uwagi na fakt, że główną kwestią są uregulowania ustawowe i statutowe, które traktują wprost na temat autonomii uczelni w kwestiach. Sąd jednocześnie, podobnie jak Sąd Rejonowy, nie dostrzegł braków formalnych, jeśli chodzi o fakt odwołania M. G. z funkcji kierownika, głównie pad kątem § 89 ust. 1 pkt statutu uczelni, określającym uprawnienie rektora do odwoływania kierowników poszczególnych jednostek organizacyjnych. Jest to zgodne także pod kątem powoływanej ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, która w art. 76 ust. 1 i 3 wskazuje, że szczegółowe uregulowania dot. m.in. powoływania i odwoływania kierowników jednostek normuje statut uczelni. Pozostałe ustalenia Sądu I Instancji, co do stanu faktycznego i jego oceny Sąd II Instancji także w pełni podziela, uznając za właściwe.

Analiza akt sprawy w ocenie Sądu Okręgowego prowadzi do wniosku, że nie sposób uznać, by wyjątkowo wnikliwa ocena materiału dowodowego i ustalenia faktyczne były sprzeczne z zasadami logiki, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, a poczynione ustalenia faktyczne nie znajdowały logicznego uzasadnienia w zgromadzonym materiale dowodowym. Zdaniem Sądu Okręgowego mimo obszerności argumentacji uznać należało, że powód nie podolał ciężącemu na nim obowiązku wykazania, argumentacją jurydyczną, niedostatków w zakresie logiki ustaleń faktycznych i oceny zgromadzonego materiału dowodowego, ani też ich sprzeczności z doświadczeniem życiowym. Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, że Sąd Rejonowy w sposób wnikliwy i rzetelny zgromadził niezbędny dla potrzeb rozstrzygnięcia sprawy materiał dowodowy, dokonał jego trafnej oceny, która to nie jest oceną dowolną i poczynił na jego podstawie trafne ustalenia faktyczne i wywiódł z nich właściwe wnioski.

W odniesieniu do zarzutów apelacji powoda wskazujących na naruszenie prawa materialnego tj. art.136 ust. 1 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym oraz art. 476 kpc wskazać należy, iż treść klauzuli generalnej zawartej w art. 8 k. p. ujęta jest przedmiotowo, a nie podmiotowo. Nie kształtuje ona praw podmiotowych, nie zmienia i nie modyfikuje praw, jakie wynikają z innych przepisów prawa. Przepis ten upoważnia Sąd do oceny, w jakim zakresie, w konkretnym stanie faktycznym, działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie jego prawa i nie korzysta z ochrony prawnej (wyroki z dnia 22 lipca 2009 r., I PK 48/09, z dnia 24 listopada 2010 r., I PK 78/10, z dnia 12 stycznia 2011 r., II PK 89/10, z dnia 2 października 2012 r., II PK 56/12).

Pozostałe zarzuty apelacji powoda reprezentowanego przez profesjonalnego pełnomocnika Sąd uznał za nietrafne i sprowadzające się do polemiki z oceną stanu faktycznego i dowodów, która to należy do Sądu, i jak wskazano celnie w pkt I apelacji – przede wszystkim „Sąd Pracy nie jest powołany do merytorycznej oceny decyzji Rektora (...) w Ł.”, co zamyka drogę Sądu do dalszych rozważań.

Ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy są prawidłowe. Należy podkreślić, że główną kwestią jest fakt, iż ustawa Prawo o szkolnictwie wyższym ani statut pozwanej uczelni nie przewidują środka odwoławczego od decyzji Rektora uczelni wyższej w przedmiocie odwołania z funkcji kierownika jednostki ogólnouczelnianej. W związku z tym ponad wszelką wątpliwość, stwierdza się, że Sąd Pracy nie jest w tej kwestii władny. Nadto ww. ustawa nie zawiera regulacji dot. Powoływania ani odwoływania kierowników wskazanych wyżej jednostek - należy to, zatem do ich wyłącznej autonomicznej decyzji. Powództwo zostało oddalone zarówno przed Sąd I, jak II Instancji z uwagi, na fakt spełnienia warunków formalnych aktu odwołania z funkcji kierownika.

Reasumując, Sąd Okręgowy uznał prezentowaną w apelacji argumentację za chybioną, a przez to niemogącą wywołać zamierzonego skutku instancyjnego. Rozumowanie Sądu pierwszej instancji było logiczne i spójne. Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie, dokonał prawidłowych ustaleń i trafnie wywiódł, iż powództwo nie podlegało uwzględnieniu. Sąd drugiej instancji zważył, więc, iż zaskarżone rozstrzygnięcie w świetle obowiązujących przepisów prawa było oczywiście uzasadnione.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy w Łodzi, na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację, jako bezzasadną w pkt 1 wyroku.

W 2 pkt wyroku Sąd zasądził od M. G. na rzecz (...) w Ł. kwotę 135 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za II Instancję.

Przewodniczący Sędziowie

A.L.